

6 LC 9780

MOSSÉN AGUSTÍ BURGAS

**EL PRODIGI
DE LOURDES**

Visió poemàtica
en un acte i en prosa

Jhs

Al carísimu amic Baldomer Moncaut,
creador inseparable del "Doctr Montbell" de
aquesta obra.

L' autor

EL PRODIGI DE LOURDES

TALLERS GRÁFICS DE E. CASELLAS, CERVANTES, 14, FIGUERES

Reg 2653

Queden reservats els drets de propietat
literària i artística.

Pel que es refereix a la representació i
drets, n'està encarregada la *Sociedad de
Autores Españoles*.

PERSONATGES:

DR. ALFONS MONTBELL.	35 anys.
LLUISET MONTBELL	11 »
JOSEP (MAJORDOM)	60 »
BIEL	10 »
CRISPÍ.	40 »
NOFRE.	35 »
PATAC.	40 »

Cor interior.

EN ésser estrenada, amb èxit grandios, aquesta Visió poemàtica al Teatre Principal de Figueres (Patronat Parroquial de la Catequística), el dia 2 de febrer de 1929, fou interpretada pels membres de l'Elenc del Patronat senyors Baldomer Moncanut, Ferran Hortal, Jaume Soler, Josep Badet, Joan Jover, Esteve Juandó i Josep Puigdevall, formant el Cor interior l'Escolania parroquial que dirigeix mossèn Josep M.ª Albert, i executà el fragment «Ave de Lourdes» de Raffy, un quartet format pels jovenets Seguranyes (violí I), Núñez (violí II), Pallisera (cel'lo) i Vives (armònim). També cal esmentar el decorat presentant els Santuaris lourdesians, original de l'escenògraf del Patronat senyor Jover.

ESCENARI

Aquest representa una sala, luxosament moblada que dóna pas a la clínica del Dr. Montbell situada a la dreta de l'actor i a la que s'entra per un portier de vellut verd. L'entrada del pis, a l'esquerra, així com les habitacions particulars de la família del Doctor amb diferent porta practicable, com és de suposar.

COMENÇA LA VISIÓ:

ESCENA I

Nofre i Crispí estan assentats esperant que els toqui el torn per entrar a la visita del Doctor. Després entra El Patac coix a qui acompanya Josep, el majordom.

- Nof.** *(Seguint la conversa).* Ja sembla estrany, ja, que amb una topada vos fessiu l'ull de vellut...
- Cris.** *(Porta un gros nyanyo a l'ull).* Recuiro!...
- Nof.** Ja us asseguro que és badar.
- Cris.** Recuiro!...
- Nof.** Voleu dir que no anaveu un xic a la vela?
- Cris.** Recuiro!... Per qui m'heu pres?
- Nof.** Res, home, res. Un hom sempre mal pensa.
- Cris.** I és clar que fa mal pensar un nyanyo aquí, mal estornut l'ofegui, recuiro, a la malassort de la sogra...

- Nof. I què té que veure la sogra amb la vostra ferida?
- Cris. Què hi té que veure, recuiro? Si no hagués estat ella, no me l'hauria feta.
- Nof. Em pensava que us haviau ferit en tornar anit a casa i a les fosques.
- Cris. Si, si; anit al tornar a casa, venint del cafè.
- Nof. I doncs, per què parleu de la sogra?
- Cris. Recuiro; sou més tou que el pa del dia...
- Nof. No ho entenc, la veritat.
- Cris. Recuiro, que anit, al tornar a casa, vaig topar, però va ésser amb l'esclop de la sogra, que m'esperava a les fosques.
- Nof. Ja, ja, ja! Home... Haver-ho dit...
- Cris. Si, haver-ho dit. Recuiro! I que tothom s'enteri que en lloc de sogra, tinc un carrabiner retirat...

Se sent un timbre. Josep surt de les habitacions interiors i va a la porta esquerra. A poc, entra El Patac ranquejant.

- Jos. (*Entrant*). Segui un xic; desseguit li tocarà el torn.
- Pat. No és pas dels «matalotodos» el senyor metge? (*Al majordom*).
- Jos. Què vol dir?
- Pat. Si és dels que desseguida van per xafarranxo; per fer operacions, vull dir. Desseguida van per fer sang, ara.
- Jos. (*Mig rient*). No tingui por, home. Segui, segui. (*Surt*).
- Pat. (*Dirigint-se als dos que esperen*). Qui és l'últim?
- Cris. (*Ràpid*). Vós.
- Pat. Malaguanyada resposta.
- Cris. Malaguanyada pregunta, dic jo, recuiro.
- Nof. Si que esteu de mala lluna.
- Cris. Si, ballaré la jota si us sembla, recuiro, amb el mal que em fa la farola dreta.
- Nof. Vós rai, que no teniu res d'importància; jo si que em puc queixar amb raó.
- Pat. Vós no feu pas cara de malalt, en bona fe.
- Cris. Tampoc fa cara de gènit la sogra i, recuiro, quan s'hi posa, fins sense esclop es queda. (*Posant-se la mà a l'ull*).
- Nof. Doncs aquí on me veieu, tan trempat i xiroi, fa temps que la ballo negre. Primer vaig tenir el fel sobreeixit; després la neulella baixa

i ara, sense quant val ni quant costa, m'he trencat el mateix que un ciri de processó...

Pat. Sou trencat?

Nof. Oh, i per la cosa més petita del món. Estava al *cine* mirant una pel·lícula d'en Tomasin i em va venir una passió de riure. Riu que riuràs, quan tot d'una sento un paf!... Jo em pensava haver-me trencat un botó de l'ermilla i si, si, era jo qui m'havia trencat.

Cris. Vaia una trencadissa, recuiro.

Pat. I voleu dir que aquest metge us curarà?

Nof. Sant cristià; si és el millor metge de la ciutat i de tota la província. Té unes mans d'àngel el Dr. Montbell. No hi ha consulta delicada de Barcelona que no l'enviïn a cercar. Si no fos que la seva senyora era d'aquí i aquí està enterrada, ja seria a Madrid si hagués volgut. És lo millor de lo millor. I que es digui, perquè a la parenta de casa – vull dir la dona – la va ben treure del cementiri... Malalt que cuida, malalt que salva.

Cris. No voldria pas que em cuidés la sogra, recuiro. (*Ràpid*).

En aquest moment s'obra la mampara de la Clínica i treu el cap el Dr. Montbell per a dir:

Mont. Qui és?

Nof. Servidor... (*S'aixeca resolut i diu als altres mentre entra*):
Vaja, i que us alivieu.

Els dos. Gràcies, igualment.

ESCENA II

Nofre i Patac, seguint la xerrameca.

Cris. Recuiro, a veure si estaré tot el matí aquí.

Pat. Fa molt que us espereu?

Cris. (*Sec*). Des de que he entrat.

Pat. Sembleu home de *pocus amigos*, company. Caram, quina manera de contestar.

Cris. De *pocus amigos*, dieu? De poques amigues, recuiro. Des de que

- la sogra porta faldilles, no puc veure les dones ni en pintura.
- Pat.** Ja us n'ha fet alguna.
- Cris.** Qué alguna... Un vagó, me n'ha fet. Més d'un vagó, un tren enter; mireu-lo. (*Ensenyant el trenc de l'ull*).
- Pat.** L'ull rai que us en queda un altre. A mi, que m'han fet coix d'una cama i la necessito per caminar...
- Cris.** També us ho ha fet la sogra, recuiro?
- Pat.** No; per massa bo m'ho han fet, veu'saqui.
- Cris.** Per massa bo...na peça?
- Pat.** Figureu-vos que jo, allí on me veieu, soc camàlic de la plaça. Bé, vull dir que tinc la plaça de camàlic. No; que em poso a la plaça per fer de camàlic... I ja fa la mar de dies que a davant d'una botiga de grans s'hi posa un senyor sec que fa l'aleta a una mos-sota d'un pis i és clar, el senyor sec priva que es vegin els sacs de la botiga. Com que la gresca dura massa, avui m'he proposat acabar-ho, i aprofitant que l'amo de la botiga m'ha dit que li tragués un sac, jo que si, que trec el sec d'una empenta que l'ha fet rodolar per terra.
- Cris.** Recuiro. I el sec, qué ha dit?
- Pat.** Com a dir que diguéssim, no ha dit res; però s'aixecà i amb el bastó que portava m'ha canat l'esquena i jo, en fugir del sec, m'embolico amb un sac i, fillets de Maria... he caigut amb tan mala sort, que em tingueren de collir, i jo no sé pas qué hi tinc a la cama, però vaig sentir que el metge del Dispensari deia que tenia la clivilla «facturada».
- Cris.** Recuiro!...

Com abans, surt el Doctor.

- Mont.** Qui?...
- Cris.** Recuiro; un hom. (*Entra corrent a la Clínica*).

ESCENA III

Patac, desseguida Josep i Biel. (Pausa). A poc es sent el timbre de la porta i Josep surt a obrir entrant amb Biel.

Jos. Què vols, maco?

Biel. Dispensi, senyor. No hi és el senyoret?...

Jos. Qui vols dir? El senyor Metge?

Biel. No; aquell senyoret que em penso que és el fill del senyor Metge. Un senyoret així com si jo ara fos senyoret, comprèn? vull dir que ja és alt com un servidor, encara que, pobret, em va semblar que estava agegut en una cosa com un llit.

Jos. Ah, el senyoret Lluís, vols dir. I què li vols?

Biel. Ja li diré a vostè, que em sembla que no s'en riurà i no farà com el grandassàs del meu cosí que quan li he dit perquè venia, s'ha posat a riure i a fer mofes de mi.

Jos. Ja pots parlar. Dignes, digues.

Biel. Doncs que quan vaig venir l'altra vegada... que vostè no s'en deu recordar que ja havia vingut una altra vegada; va ésser quan la mare, pobreta, va tenir aquell treball que treia sang per la boca i tots me deien que ja era morta i jo, sap? — recordant-me que havia sentit a dir que aquí hi estava un metge tan bó, tan bó, doncs — sap? Vaig venir per demanar-li que vingués a veure la mare i ell, el senyor metge, va deixar-ho tot i va venir i va fer portar la mare a l'Hospital i encara em va donar un duro per mi...

Jos. I es va morir a l'Hospital la teva mare, petit?

Biel. Que no m'ho coneix amb la cara, senyor? No; no; gràcies a Déu. No es va morir la mare, gràcies a Déu. Va estar molts dies a l'Hospital, sap? i després unes senyores molt bones, tan bones com el senyor metge d'aquí, sap?, doncs, varen parlar de portar la mare a Lourdes, i les «Hermanes» de l'Hospital, que també són molt bones, sap? com el senyor metge d'aquí, doncs varen demanar a aquelles senyores tan bones que m'hi volguessin a mi i vàrem marxar, sap? i aquest matí hem arribat...

Jos. De Lourdes?...

Biel. Si senyor, si; de Lourdes de França. Que content he estat tots aquests dies. La mare primer semblava més malalta, durant el viatge estava groga, groga, sap? però després, a l'arribar a Lour-

des i banyar-la i portar-la a la Gruta i a una processó de Corpus que allí fan cada tarda, doncs sap? ha tornat que ni quasi sembla la mateixa. I ja no tornarà a l'Hospital i ja em tornarà fer el menjar i no hauré d'anar més a la sopa.

Durant aquest diàleg s'ha obert la mampara i el Doctor amb un signe ha cridat a Patac qui, sense dir res, tot ranquejant ha entrat a la Clínica.

- Jos.** I vens a buscar un altre duro, ara?
- Biel.** No senyor, no. Ja en guanyo, sap? Passo diaris i cada dia portaré els cèntims a la mare, com abans d'estar malalta. Estarà més contenta la mare, sap?
- Jos.** I vens a dir-ho al senyor metge, veritat?
- Biel.** Poc ho endavinaria mai pel que vinc ara. Ja li diré, vaja; quan vaig ésser a Lourdes jo pensava: «I qué li portaràs al senyor metge tan bo que et va curar la mare quan estava tan malalta?». I sap? veli-aquí que desseguida vaig pensar en aquell senyoret malalt que deu ser fill del senyor metge i com que allí a Lourdes tots els malalts es curen amb l'aigua d'una font, que són tretze o catorze fonts, he pensat que seria bonic que si el senyor metge et va curar la mare, tu li curessis el seu senyoret fill, sap?...
- Jos.** (*Commogut*). Pobret...
- Biel.** I si, si; ho vaig dir a una dona que venia amb nosaltres i em deixà una ampolla i jo la vaig emplenar de l'aigua de la Mare de Déu i quan la vaig tenir plena m'en vaig anar a la Gruta, i em vaig agenollar i vaig dir-li a la Mare de Déu de Lourdes: «Mare de Déu, cureu al senyoret del senyor metge que va curar la meva mareta.» I miri, sap? aquí porto l'ampolleta de l'aigua perquè prengui un bany, perquè jo sé que els malalts de Lourdes es curen prenent un bany, i també li porto la medalla de la Mare de Déu que tots teníem penjada al pit.
- Jos.** (*Com si parlés per ell*). Pobret, pobret, quin cor més noble i quin contrast amb aquesta casa...
- Biel.** Què vol dir, senyor? Eh, que li donarà l'ampolla i la medalla al senyoret del senyor metge? Vostè, que fa cara de bon home i no se'n ha rigut de mi com el cosí, eh que li portarà al senyoret malalt? Oh quan serà curat, perquè jo sé que la Mare de Déu de

Lourdes el curarà, perquè li he demanat molt, sap? doncs jo estaré molt content perquè així hauré pagat ço que el senyor metge bo va fer per la pobre de la meua mareta malalta.

Jos. *(Amb els ulls plens de llàgrimes).* Si, fill meu, sí; que s'enfonzi tot, tot; però que en Lluís es curi. Vina, vina, tu mateix li portaràs el remei al malalt. *(Els dos entren segona esquerra).*

ESCENA IV

Doctor Montbell surt de la Clínica; es treu la bata blanca que portava i la penja, quedant en americana elegantíssima. És jove encara.

Doc. *(Després d'una pausa, i de fullejar el seu carnet de notes, crida):* Josep, Josep...

Jos. Senyor...

Doc. No ha vingut ningú més? Ha estat curta avui la consulta. Millor; tindrè més temps per estar a l'Hospital. Digueu a l'Andreu que ja pot preparar l'auto.

Jos. Molt bé diu.

Doc. I en Lluís, qué fa en Lluís?

Jos. Senyor... en Lluís... en Lluís es curarà... *(Com dubtant de dir-ho).*

Doc. Tan de bó, Josep; qué més voldria jo que retornar a la vida a aquest troç del meu cor. Tan de bó, Josep, però és impossible.

Jos. No, senyor Alfons, no; en Lluís curarà, n'estic persuadit.

Doc. Pobre Josep; l'afecte que li portes et fa parlar així. No, Josep; el meu fill no curarà; el meu Lluís morirà com va morir la seva mare; t'ho diu el metge, Josep, el Doctor Montbell que tothom diu que fa miracles; t'ho diu el pare que donaria la sang de les seves venes per retenir aquesta vida que s'esmuny fatalment del cos del meu desgraciat filllet com s'esmunyia la de la seva mare, la meua Elvira estimada, sense que jo, el savi, el màgic de la medicina, pogués fer-hi res absolutament. No, Josep; en Lluís té els dies comptats. No passarà d'aquest any. La càries que destrueix els seus óssos i que ha immobilitzat les seves extremitats inferiors,

convertint-lo en un pobre paralític, anirà pujant, pujant ràpidament fins que, arribant al cor, produirà la catàstrofe. És un diagnòstic fatal, amic Josep, fatal de tota certitud.

Jos. Oh no; senyor Alfons; No morirà.

Doc. (*Intrigat i agafant-lo per una mà*). Josep, desvarieges, o m'amagues algun misteri. Perque, perque no morirà el meu fill?...

Jos. (*Tement*). Senyor...

Doc. Parla Josep... Es que ja és mort? (*De sopte com tement*).

Jos. (*Amb crit*). No, no és mort. Viurà i curarà. Lourdes...

Doc. (*Irat*). Lourdes... Josep: és que perds el seny? Es que no saps les meves teories, les meves conviccions? Es que ignores les meves conferències públiques sobre les mentides de Lourdes, aquesta ignomínia del segle XX? Es que t'atreviries, desgraciat, a esmentar davant del meu fill el nom aquest per mi tan despreciat?

Jos. Senyor, la Mare de Déu de Lourdes pot curar-lo...

Doc. La Mare de Déu de Lourdes no pot curar-lo perque tot plegat és una mentida. A Lourdes no més s'hi curen bojós i farsants. Prou, Josep: el meu fill morirà perque jo no puc lluitar contra els decrets de la naturalesa que te determinada l'atrofia de les entranyes vitals del meu fill.

Jos. Probem-ho; mort per mort, probem-ho, senyoret.

Doc. Probar-ho... No faltaria més. El fill del Doctor Montbell, del metge incrèdul que li diuen; del qui abomina d'aquestes martincales fetes en nom d'una religió que és mentida i adorant una imatge que és un ídol. No, no; Josep... Ja t'ho he dit: tu desvarieges. El meu fill camí de Lourdes, lligat amb els que porta el fanatisme, inclòs en les més ridícules de les bestieses supersticioses...

Jos. Senyor...

Doc. Prou; Josep... Tu saps el que jo t'estimo. Tu ets a casa d'abans de néixer jo; tu m'has portat en els teus braços quan jo era petit; tu has fet de mare al meu pobre fill al faltar l'esposa adorada; a tu vaig confiar-te'l perque tenia més confiança en tu que en dides mercenàries. Doncs bé, si em tornes a parlar de Lourdes, si surt més aquesta suggestió dels teus llavis, marxar de casa i no tornar mai més... (*Es passeja nerviosament per la sala*).

Jos. Doncs bé, Alfons: tu ho has dit: Deixa que et parli com quan eres jovenet, abans d'anar a la Universitat on t'han donat aquesta

ciència que et fa triomfar, però aon t'han robat l'estimació del cor, que val més, molt més, Alfons, que aquesta ciència. Deixa que t'ho digui: Tota la meva vida que soc a casa teva; jo he vist finir al teu pare i en els meus braços va expirar la teva esposa, la teva santa esposa, Alfons, que mentre tu eres a donar una d'aquestes conferències que tu dius llibertadores i que jo en dic renegadores de Déu i de tots els sentiments nobles de la humanitat.

Doc. (*Amenaçador*). Josep!...

Jos. Deixa que acabi: M'has tret de casa, però abans cal que ho sàpigues tot. Mentre tu eres a donar una conferència a Barcelona, la teva esposa, la teva Elvira estimada a qui tenies emporuguida amb les teves opinions contra la religió, rebia el Sant Viàtic de mans d'un sacerdot que jo vaig anar a cercar per encàrrec d'ella i moria, moria, encomenant-me l'ànima del seu filllet, d'aquest filllet que tu, amb la teva ciència, no saps curar-li el cos...

Doc. (*Sanglotant*). Elvira, filllet meu!... (*Cau abatut en un silló*).

Jos. Ja marxaré, Alfons, però abans m'has de deixar que compleixi l'encàrrec de la morta. Deixa que m'emporti en Lluís als peus de la Mare de Déu de Lourdes, que li demani çó que hauria demanat per ell l'Elvira, i després, mort o curat, t'ho juro, Alfons: Jo t'el tornaré...

Doc. No, no! Lourdes, no! Jamai, jamai!!...

+

ESCENA V

Doctor, Josep i Lluís qui surt dintre d'un cotxet portat per Biel.

Lluís. Papà! Papà!

Doc. Fill meu... (*L'abraça*).

Lluís. Papà, no ploris més, sents?... Ja em curaré.

Jos. Lluiset. (*Sanglotant en el cantó de l'escena*).

Lluís. Si, papà. Em curaré. En Biel, pobret, per pagar-te el que tu vares fer per la seva mare, mira, pobret, què m'ha portat. Com que ve de Lourdes, m'ha portat aquesta aigua que és un remei segur. Ja

podré baixar les escales i jugaré pel jardí i no m'hauràs de tenir sempre com ara a dins d'aquest cotxet on jo em moriria...

Doc. Josep; això és una comèdia indigna...

Lluís. Que no em sents, papà, el què dic? Mira, ara en Biel volia que la prengué i jo he dit: primer diem-ho al papà, que com que és tan bon metge, ell sabrà si la puc prendre aquesta aigua.

Doc. Què és això d'aquesta ampolla?

Biel. Aigua de Lourdes, senyor; jo mateix l'he treta de la font i vaig demanar a la Mare de Déu que curés el senyoret.

Doc. Aigua de la superstició. Això són metzines, fill meu. Té... (*I prenent l'ampolla, d'una revolada la llença*).

Tots. Oh...

Lluís. Papà, papà! Per què ho fas, això? És que ets dolent, papà, com em digueren un dia unes senyores?... Jo vaig plorar molt perquè no ho vull que sigui dolent el meu papà... És que no l'estimes, papà, a la Mare de Déu...

Doc. És que no vull que t'ensibornin amb tonteries...

Lluís. Papà; no ho són pas de tonteries. Si en Josep sempre m'en parlava de la Mare de Déu. És una mare que tenim els que no tenim mareta a la terra...

Doc. (*Abatut*). Prou, prou...

Jesep i Biel. Alfons... Senyoret...

Doc. Prou...

Lluís. Papà, per què les dius aquestes coses?... Em fan mal al cor. El cor, papà, el cor... (*Com defallint*).

Doctor hi corre i a l'auscultar-lo li troba penjada al coll la medalla que l'hi ha portat Biel.

Doc. Fill... (*Crit de l'ànima*). Què és això? Una medalla. Un signe de l'oscurantisme, de la superstició...

Va per arrencar-li i en aquest moment, Lluís, fent un esforç, se l'hi abraça al coll, dient:

Lluís. No papà, la medalla no; la medalla no, que és de la Mare, de la Mare del cel...

QUADRO. *En aquest moment es comença a sentir una música*

dolçíssima que glossa l'«Ave» de Lourdes. Lluis segueix com inspirat.

Sents, papà?... Sents?... Són els angelets que venen a portar-me la vida, la vida millor, la vida sense malures...

Tots arrodillats a l'entorn del cotxet. Al fons desapareix la sala per convertir-se en una Gruta des d'on una imatge de la Verge Blanca somriu a Lluiset. És invisible tot per als demés personatges.

Papà, no la veus a la Mare de Déu de Lourdes? És en una Gruta negra, negra i Ella és blanca i porta una cinta blava a la cintura. És la Mare del Cel que porta la vida als homes. És la Mare del Cel que em somriu com ho feia la mareta de la terra.

No hi creus, papà, en la Mare de Déu de Lourdes? A mi em porta la vida millor, la vida del cel prop de la meva mare; allí pregaré per tu, perquè es canviï el teu cor, papà, perquè els teus ulls no restin entelats. Allí pregaré per en Josep, per en Biel, per tots, per tots, que tant de bé m'heu fet...

Cor interior. Anem cap a Lourdes. – Anem-hi cantant, a veure la Verge – que aimem tant i tant.

Lluis. Ho sents, papà? Anem cap a Lourdes, cap a la terra de la Verge Maria. Anem cap a Lourdes en esprit els qui estimem tant i tant a Maria, la Mare del cel. Anem cap a Lourdes, papà, que allí es troba la pau de l'esprit, la calma en mig del brugit de la vida; la llum entre les tenebres.

Doc. (Sanglotant). Fill meu...
Josep i Biel. (Plorant). Lluiset...

Cor interior. Cantem-la, que és ella – la Mare de Déu la més dolça estrella – del místic romeu.

Lluis. Però que no ho sents, papà? «La més dolça estrella del místic romeu». Ho sents i plores?... Jo soc el romeu de la vida, papà, i ací baix tot és fosc, tot són tenebres. I enllà, mira l'estrella... em somriu... m'espera... Mareta, mareta meva estimada... Ja vinc... Salveu-lo al papà; ja és bo... ja vos estimarà... Mareta del cel,

mareta de la terra... Salveu al papá... Papá... vina... fes-me un petó... Digues amb mi... «Crec en un Déu... Pare tot poderós... Creador del cel i de la terra...» Papá... papá... la mamá m'espera i tots t'esperem... Adéu...

Mor. Mentre la música prelúdia el Credo, el Doctor s'aixeca i amb crit del cor, diu:

Doc. Fill meu, esposa meva; veig una llum triomfant. Verge de Lourdes: no m'heu portat la vida del fill, però em doneu la vida de l'ànima per reveure'l per sempre, per sempre... Senyor, Déu i Pare meu. Crec, crec en un Déu.

Cau de genolls mentre un cor interior comença el Credo i va caient pausadament el teló.

FI DE LA VISIÓ

A. M. D. G.

SISTEMA DE LECTURA PÚBLICA
DE CATALUNYA. BIBL. FIGUERES

1303828401

7.
GENERALITAT
DE CATALUNYA

BIBLIOTECA POPULAR
DE FIGUERES

Reg. 8653

Sig. 833.64

Bur

ALTRES OBRES D'EXIT

La Fi del Pare Gegantàs

Escenificació de la rondalla popular empordanesa del mateix nom, en quatre jornades, original de **MOSSEN AGUSTI BURGAS**. ::
Es pròpia per a representar-la nois. Es obra d'espectacle instructiu i d'exemple moral. De caient molt simpàtic, atractiu i de força interès.
Preu: 1'50 pts.

El Rodamón

Drama interessantíssim en tres actes, escrit en prosa per En **MANEL GOMIS i SENTIS**.
— — — — — Preu: 3 pts.

La Fallida

Drama en tres actes, d'ambient aristocràtic, original d'En **JOSEP PRATS COMAS**. ::
— — — — — Preu: 3 pts.

Les Ombres del Passat

Drama humaníssim, en tres actes i en prosa, de **MOSSEN FRANCES GAY**. Preu: 3 pts.

A V I A T

El Ferrer de Figueres

Escenificació de la popular rondalla d'E. Casponce, en 3 actes i un pròleg, de gran espectacle i presentació, original de **MOSSEN AGUSTI BURGAS**.
— — — — —

DEMANEU AQUESTES OBRES A

BIBLIOTECA L'ESCON

PETRIXOL, 2

— **BARCELONA**